



REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-800/2023

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, u ime Republike Hrvatske, po sucu mr. sc. Ivani Koštarić Fegeš, u pravnoj stvari tužitelja ADRIA-PARADIESE d.o.o., OIB 56637535798, Krešimirova 16, 51000 Rijeka, kojeg zastupaju odvjetnici Darko Kubat i Daniela Sindičić iz Zajedničkog odvjetničkog ureda u Rijeci, protiv tuženika Stečajna masa iza LAVANDA KAMP d.o.o. u stečaju, OIB 80299337157, Ulica Jurja Dalmatinca 7, 10000 Zagreb, kojeg zastupa stečajni upravitelj Marko Marić, Zagreb, Petrinjska ulica 59A, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, zaključio je glavnu raspravu 24. siječnja 2025. u prisutnosti tužiteljevog punomoćnika Daniele Sindičić i tuženikovog zastupnika po zakonu Marka Marića, te donio i objavio presudu 7. ožujka 2025.,

p r e s u d i o j e

Odbijaju se kao neosnovani tužbeni zahtjevi koji glase:

"1. Utvrđuje se da je osnovana tražbina tužitelja II. (drugog) višeg isplatnog reda u iznosu od 45.000,00 EUR / 339.052,50 kuna, osporena na ispitnom ročištu u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom u predmetu Trgovačkog suda u Zadru pod brojem St-398/2022.

2. Utvrđuje se da tražbina tužitelja II. (drugog) višeg isplatnog reda u iznosu od 45.000,00 EUR / 339.052,50 kuna, osporena na ispitnom ročištu u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom u predmetu Trgovačkog suda u Zadru pod brojem St-398/2022. predstavlja razlučno pravo tužitelja."

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu u kojoj je objektivno kumulirao tužbeni zahtjev za utvrđenje da je osnovana tražbina tužitelja II. (drugog) višeg isplatnog reda u iznosu od 45.000,00 EUR / 339.052,50 kuna, osporena na ispitnom ročištu u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom u predmetu Trgovačkog suda u Zadru pod brojem St-398/2022 i za utvrđenje da tražbina tužitelja II. (drugog) višeg isplatnog reda u iznosu od 45.000,00 EUR / 339.052,50 kuna, osporena na ispitnom ročištu u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom u predmetu Trgovačkog suda u Zadru pod brojem St-398/2022 predstavlja razlučno pravo tužitelja.

2. U tužbi u bitnome navodi da se pred tuženikom vodi stečajni postupak pred Trgovačkim sudom u Zadru pod poslovnim brojem St-398/2022 u kojem je stečajni upravitelj osporio tužiteljevu tražbinu u iznosu od 45.000,00 EUR / 339.052,50 kuna iz razloga što za osporeni dio tražbine tužitelj nema ovršnu ispravu. Nadalje navodi da

se osporeni dio tražbine odnosi na Anex II Ugovora o poslovnoj suradnji sklopljenog između tuženika i tužitelja, ovjeren po javnom bilježniku Amiri Predovan, Krk, Kralja Tomislava 3, br. ovjere OV-2273/2019, od 22. svibnja 2019., te da je u članku 3. navedenog Anexa utvrđena dinamika isplate kupoprodajne cijene, temeljem kojeg je tužitelj i isplatio iznos od 45.000,00 EUR, a preostali dio kupoprodajne cijene nakon što se kumulativno ispune uvjeti iz čl. 3. U prijavi tražbine tužitelja, kojim je obavijestio o postojanju svog razlučnog prava, navedeno je kako iznos od 45.000,00 EUR, temeljem Anex II Ugovora o poslovnoj suradnji, nije upisan u zemljišnim knjigama jer je došlo do cijepanja čestica. Stranke su 29. svibnja 2018. pod brojem OU-98/2018 sklopile solemnizirani Ugovor o prijenosu i preuzimanju poslovnih udjela u trgovačkom društvu LAVANDA KAMP d.o.o., a taj ugovor su obnovili 22. svibnja 2019. pod poslovnim brojem OU-139/2019 sve s naknadom koja je navedena u Anexu II Ugovora o poslovnoj suradnji. Naknadno su se ispunili uvjeti temeljem Anexa II Ugovora, a tuženik nije isplatio ugovoreni iznos.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnome naveo se osporeni iznos tražbine odnosi na Anex II Ugovora o poslovnoj suradnji sklopljen između tuženika i tužitelja, ovjeren po javnom bilježniku Amiri Predovan, Krk, Kralja Tomislava 3, br. ovjere OV-2273/2019, od 22. svibnja 2019. Nadalje je naveo da je na parnicu trebalo uputiti stečajnog upravitelja, a ne tužitelja te da je nejasno zašto je stečajni upravitelj osporio navedeni iznos budući da razlozi osporavanja nisu navedeni, da je uvidom u prijavu tražbine utvrđeno da se radi o istom pravnom osnovu kao i za iznos tražbine od 180.000,00 EUR-a, koji iznos je stečajni upravitelj, na ročištu održanom dana 28. ožujka 2023., priznao, te da su izvatkom iz poslovnih knjiga obuhvaćena oba iznosa (naknadno priznati iznos od 180.000,00 EUR i osporeni iznos od 45.000,00 EUR). Predložio je "usvojiti" tužbeni zahtjev u cijelosti.

4. U nastavku postupka tužitelj je u bitnome ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

5. U nastavku postupka tuženik je u podnesku od 2. srpnja 2024. istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti Trgovačkog suda u Zagrebu s obzirom na postojanje atrakcijske nadležnosti Trgovačkog suda u Zadru koji vodi stečajni postupak nad tuženikom, budući da se ovaj spor vodi u povodu stečajnog postupka, u smislu odredbe članka 63. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP), te je u cijelosti osporio tužbeni zahtjev.

6. U dokaznom postupku sud je izveo dokaze čitanjem isprava u spisu, i to: rješenja Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-398/2022-29 od 29. ožujka 2023. (str. 3. – 4. i 42. – 43. spisa), Ugovora o prijenosu i preuzimanju poslovnih udjela u trgovačkom društvu Lavanda kamp d.o.o. s naknadom od 29. svibnja 2018. (str. 8. – 13. i 47. - 52. spisa), obavijesti o razlučnom pravu (str. 14. i 53. spisa), zapisnika javnog bilježnika o preuzimanju isprava na čuvanje (str. 27. – 33. spisa), Anexa II Ugovora o poslovnoj suradnji od 22. svibnja 2019. (str. 34. – 38. spisa), povijesnog izvatka iz zemljišne knjige (str. 63. – 67. spisa), rješenja Općinskog suda u Zadru, Stalne službe u Pagu, poslovni broj Z-13172/2019 od 21. srpnja 2020. (str. 68. – 69. spisa), tužiteljeve prijave tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom (str. 70. – 72. spisa), Ugovora o poslovnoj suradnji od 24. travnja 2018. (str. 76. – 89. spisa), Ugovora o

izradi projektne dokumentacije od 24. travnja 2018. (str. 90. - 98. spisa), Anexa I. Ugovora o poslovnoj suradnji od 29. svibnja 2018. (str. 108. – 122. spisa), zapisnika Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-398/202-23 od 28. ožujka 2023. s ispitnog ročišta (str. 179. – 182. spisa), te izvotka s bankovnog računa s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik (str. 224. – 226. spisa).

7. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom članka 8. ZPP-a, sud je utvrdio da tužbeni zahtjevi nisu osnovani.

8. Predmet spora su objektivno kumulirani tužbeni zahtjevi za: 1) utvrđenje osnovanom tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 45.000,00 EUR kao tražbine drugog višeg isplatnog reda i 2) utvrđenje da tužiteljeva tražbina u iznosu od 45.000,00 EUR kao tražbina drugog višeg isplatnog reda predstavlja razlučno pravo tužitelja.

9. Nije sporno da je u stečajnom postupku nad tuženikom koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zadru pod poslovnim brojem St-398/2022 tužitelj kao stečajni vjerovnik prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 360.848,70 EUR, a ta činjenica proizlazi i iz tužiteljeve prijave tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom (str. 70. – 72. spisa). Nije sporna niti činjenica da je u tom postupku utvrđena tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 315.848,70 EUR kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, da je osporena tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 45.000,00 EUR kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, te da je pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-398/2022 od 29. ožujka 2023. tužitelj kao stečajni vjerovnik upućen na parnicu radi utvrđivanja osnovanosti osporene parnice u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu, odnosno primitka drugostupanjske odluke jer za tu tražbinu ne postoji ovršna isprva, a ta činjenica proizlazi i iz rješenja Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-398/2022-29 od 29. ožujka 2023. (str. 3. – 4. i 42. – 43. spisa). Budući da je tužba u ovom postupku podnesena 6. travnja 2023. proizlazi da je tužba pravovremena jer je podnesena unutar prekluzivnog roka iz citiranog rješenja o upućivanju u parnicu.

10. U parničnom postupku svaka stranka je dužna iznijeti činjenice na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika, te predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju (članak 7. stavka 1. i članak 219. stavak 1. ZPP-a). Shodno tome, tužitelj je dužan iznijeti činjenice na kojima temelji svoj tužbeni zahtjev i dokazati istinitost svojih tvrdnji o postojanju činjenica na kojima temelji tužbeni zahtjev. Ako tužitelj u tome ne uspije, njegov zahtjev za pružanje pravne zaštite treba odbiti.

11. Iz činjenične osnove tužbe proizlazi kako se osporeni dio tražbine odnosi na Anex II Ugovora o poslovnoj suradnji sklopljenog između tuženika i tužitelja, ovjeren po javnom bilježniku Amiri Predovan, Krk, Kralja Tomislava 3, broj ovjere OV-2273/2019, od 22. svibnja 2019., te da je u članku 3. navedenog Anexa utvrđena dinamika isplate kupoprodajne cijene, temeljem kojeg je tužitelj i isplatio iznos od 45.000,00 EUR, a preostali dio kupoprodajne cijene nakon što se kumulativno ispune uvjeti iz članka 3. Nadalje proizlazi kako iznos od 45.000,00 EUR, temeljem Anex II Ugovora o poslovnoj suradnji, nije upisan u zemljišnim knjigama jer je došlo do cijepanja čestica, te da su stranke 29. svibnja 2018. pod brojem OU-98/2018 sklopile solemnizirani Ugovor o prijenosu i preuzimanju poslovnih udjela u trgovačkom društvu

LAVANDA KAMP d.o.o., koji su obnovili 22. svibnja 2019. pod poslovnim brojem OU-139/2019 sve s naknadom koja je navedena u Aneksu II Ugovora o poslovnoj suradnji, te da su se naknadno ispunili uvjeti temeljem Anexe II Ugovora, dok tuženik nije isplatio tužitelju ugovoreni iznos.

12. Sud je rješenjem od 7. ožujka 2024. naložio tužitelju u roku od 8 dana činjenično obrazložiti tužbeni zahtjev na način da, između ostalog, navede koji je to ugovoreni iznos koji tuženik nije isplatio tužitelju budući da se to navodi pod točkom IV. činjenične osnove tužbe. Međutim, tužitelj nije u određenom roku postupio u skladu s navedenim nalogom, već je tek na pripremnom ročištu održanom 17. listopada 2024. u bitnome naveo kako su tužitelj i tuženik na temelju Ugovora o poslovnoj suradnji od 24. travnja 2018. uobličili svoje buduće zajedničke poslovne namjere, da su iz tog Ugovora proizašli Aneksi broj I. i II. te Ugovor o prijenosu poslovnih udjela sklopljen i solemniziran po javnom bilježniku 22. svibnja 2019. koji je činio podlogu na temelju koje je, kao i uputama sadržanim u tom Ugovoru i Aneksu broj II., tužitelj, 27. svibnja 2019., na ime i račun osnivača te direktora tuženika isplatio sporni iznos koji se tužbom potražuje. Na upit suda na što točno se odnosi sporni iznos od 45.000,00 EUR, koji su to uvjeti iz Aneksa broj II. za koje tužitelj u tužbi tvrdi da su se ispunili i koji to ugovoreni iznos tuženik nije platio, kao što se to navodi u tužbi, tužitelj je naveo kako se radi o uvjetima iz članka 3. Aneksa broj II. u skladu s kojima je tužitelj uplatio iznos od 180.000,00 EUR i sporni iznos od 45.000,00 EUR kao dio kupoprodajne cijene, i to na račun tuženikovog direktora i osnivača (člana društva) Maria Baričevića, dok je preostali iznos u visini od 900.000,00 EUR trebalo isplatiti u korist računa Marka Rumore – drugog člana osnivača tuženika. Nadalje je naveo da je Mario Baričević kao član društva primio i sporni iznos od 45.000,00 EUR, ali da svoj poslovni udio u toj protuvrijednosti nikada nije prenio na tužitelja na što se obvezao Ugovorom o poslovnoj suradnji, Aneksom I. i Aneksom II. te Ugovorom o prijenosu poslovnog udjela, što Mario Baričević nije napravio. Također je naveo da su za predmet ovoga spora bitni isključivo Aneks II i Ugovor o prijenosu poslovnog udjela. Konačno je naveo da Mario Baričević nije prenio na tužitelja poslovni udio zbog čega tužitelj tužbom traži utvrđenje tražbine koja se odnosi na naknadu u visini vrijednosti poslovnih udjela.

13. Nije sporna činjenica da je 27. svibnja 2019. tužitelj platio iznos od 45.000,00 EUR na račun Maria Baričevića, a ta činjenica proizlazi i iz izvatka s bankovnog računa ovjerenim prijevodom (str. 225. spisa). Osim toga, sam tužitelj je naveo da Mario Baričević nije prenio na tužitelja poslovni udio, koja činjenica nije niti sporna, zbog čega predmetnom tužbom traži utvrđenje tražbine koja se odnosi na naknadu u visini vrijednosti poslovnih udjela. Međutim, tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, uopće činjenično obrazložio iz kojih razloga bi upravo tuženik bio dužan platiti tužitelju naknadu u visini vrijednosti poslovnog udjela zbog toga što Mario Baričević nije prenio na tužitelja poslovni udio, a navedena tuženikova obveza, prema stajalištu suda, ne proizlazi niti iz isprava u spisu. Naime, uvidom u isprave u spisu, uključujući i Aneks II i Ugovor o prijenosu poslovnog udjela, za koje sam tužitelj tvrdi da su isključivo bitni za predmet ovoga spora, sud je utvrdio kako tuženik, niti njegov pravni prednik nisu prema tužitelju preuzeli obvezu plaćanja naknade u visini vrijednosti poslovnog udjela u slučaju da Mario Baričević ne prenese na tužitelja poslovni udio, niti bilo kakvu drugu novčanu obvezu.

14. Nije sporna činjenica postojanja pravnog odnosa na temelju Anexe II Ugovora o poslovnoj suradnji od 22. svibnja 2019., ovjerenog 22. svibnja 2019. kod

javnog bilježnika Amire Predova, pod poslovnim brojem OV-2273/2019. (dalje: Anexa II.; str. 34. – 38. spisa), sklopljenog između Marka Rumore, Maria Baričevića i društva LAVANDA KAMP d.o.o. (tuženikovog pravnog prednika) kao prodavatelja, tužitelja kao kupca i Željke Kajfeš kao stručnog suradnika, a ta činjenica priloži i iz Anexa II. Člankom 2. Anexa II ugovorne strane su suglasno utvrdile da tužitelj kao kupac u roku od 8 dana po zaključenju tog Anexa uplati iznos od 180.000,00 EUR temeljem Anexa I i daljnji iznos od 45.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti na račun prodavatelja Maria Baričevića. Člankom 3. stavkom 2. Anexa II prodavatelji i kupac su utvrdili dinamiku isplate kupoprodajne cijene, uključujući i dio kupoprodajne cijene u iznosu od 45.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti, nakon što se kumulativno ispune točno određeni uvjeti, s time da se cijena u iznosu od 675.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti uplati u korist računa Maria Baričevića, a cijena u iznosu od 900.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti u korist računa Marka Rumore. Člankom 4.1. Anexa II je ugovoreno da su ugovorne strane suglasne da se radi osiguranja dobrog izvršenja posla i danog dijela kupoprodajne cijene u visini od 45.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti zasnjuje založno pravo na točno određenoj nekretnini tuženika odnosno njegovog pravnog prednika kao založnog dužnika, dok je člankom 4.2. Anexa II. ugovoreno da kao sredstvo osiguranja ispunjenja založni dužnik LAVANDA KAMP d.o.o. odobrava da se bez svake daljnje privole ili suglasnosti, temeljem ove hipotekarne izjave, u korist i ime tužitelja provede upis založnog prava – hipoteke na toj nekretnini radi osiguranja potraživanja u iznosu od 45.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti uvećano za pripadajuće kamate, troškove te sve ostale obveze (...).

15. Iz navedenih ugovornih odredbi proizlazi da se tužitelj obvezao uplatiti iznos od 45.000,00 EUR u korist Maria Baričevića, a ne u korist tuženika, odnosno njegovog pravnog prednika, a nije sporno da je 27. svibnja 2019. tužitelj platio iznos od 45.000,00 EUR na račun Maria Baričevića. Također proizlazi da je radi osiguranja tužiteljeve tražbine u iznosu od 45.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti tuženik, odnosno njegov pravni prednik dao suglasnost za zasnivanje hipoteke na točno određenoj nekretnini. Međutim, iz navedenih ugovornih odredbi, niti iz bilo koje druge ugovorne odredbe ne proizlazi da je tuženik, odnosno njegov pravni prednik preuzeo prema tužitelju bilo kakvu novčanu obvezu, pa tako niti obvezu plaćanja naknade u visini vrijednosti poslovnog udjela u slučaju da Mario Baričević ne prenese na tužitelja poslovni udio.

16. Navedena obveza tuženika, odnosno njegovog pravnog prednika ne proizlazi niti iz odredbi Ugovora o prijenosu i preuzimanju poslovnih udjela u trgovačkom društvu Lavanda kamp d.o.o. s naknadom od 29. svibnja 2018., pod brojem OU-98/2108 (str. 8. – 13. i 47. - 52. spisa; dalje: Ugovor) koji je nesporno sklopljen između Marka Rumore i Maria Baričevića kao prenositelja i Hansa-Dietera Schandlbauera kao stjecatelja. Člankom 1. Ugovora prenositelji su u cijelosti prenijeli na stjecatelja svoje poslovne udjele u društvu LAVANDA KAMP d.o.o. koji su točno određeni u članku 1. Ugovora, dok se člankom 2. Ugovora stjecatelj Hans-Dieter Schandlbauer obvezao platiti prenositeljima naknadu za prijenos poslovnih udjela u društvu LAVANDA KAMP d.o.o. u ukupnom iznosu od 1.800.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti. Iz navedenih ugovornih odredbi, niti iz bilo koje druge odredbe Ugovora ne proizlazi da je tuženik, odnosno njegov pravni prednik preuzeo prema tužitelju bilo kakvu novčanu obvezu, pa tako niti obvezu plaćanja naknade u visini vrijednosti poslovnog udjela u slučaju da Mario Baričević ne prenese na tužitelja poslovni udio.

17. Za odluku suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva u ovoj parnici nije odlučna činjenica što je u stečajnom postupku nad tuženikom kao stečajnim dužnikom priznata tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 180.000,00 EUR-a koja se odnosi na istu pravnu osnovu jer ta tražbina nesporno nije predmet spora u ovoj parnici u kojoj se odlučuje o osnovanosti osporene tražbine u iznosu od 45.000,00 EUR. Isto tako sud u ovoj parnici nije vezan razlozima osporavanja predmetne tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom kao stečajnim dužnikom, već samo osnovom, iznosom i isplatnim redom kako je ono naznačeno u prijavi ili na ispitnom ročištu. To iz razloga što se se, u skladu s odredbom članka 270. SZ-a, u parnici utvrđivanje tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i u isplatnom redu kako je ono naznačeno u prijavi ili na ispitnom ročištu.

18. Slijedom navedenog sud je na temelju isprava u spisu utvrdio da tuženik, odnosno njegov pravni prednik nije preuzeo prema tužitelju obvezu plaćanja naknade u visini vrijednosti poslovnog udjela u slučaju da Mario Baričević ne prenese na tužitelja poslovni udio zbog čega je utvrdio da nije osnovana tužiteljeva tražbina prema tuženika u iznosu od 45.000,00 EUR kao tražbina drugog višeg isplatnog reda pa je utvrdio taj dio tužbenog zahtjeva neosnovanim.

19. Sud je utvrdio neosnovanim i dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na utvrđenje da tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 45.000,00 EUR kao tražbina drugog višeg isplatnog reda predstavlja tužiteljevo razlučno pravo. U konkretnom slučaju tužitelj tvrdi da je u obavijesti o razlučnom pravu koja je dostavljena u stečajnom postupku nad tuženikom kao stečajnim dužnikom, obavijestio o postojanju svog razlučnog prava navodeći kako založno pravo nije upisano u zemljišnim knjigama na temelju Anexa II Ugovora o poslovnoj suradnji od 22. svibnja 2019. jer je došlo do cijepanja čestica, a ta činjenica proizlazi iz tužiteljeve obavijesti o razlučnom pravu koja je sastavni dio tužiteljeve prijave tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom (str. 70. – 72. spisa).

20. Sud je utvrdio neosnovanim i ovaj dio tužbenog zahtjeva već iz razloga što tužitelj traži utvrđenje da predmetna tražbina predstavlja razlučno pravo. Međutim, sama tražbina ne predstavlja niti može predstavljati razlučno pravo. Razlučno pravo je pravo odvojenoga namirenja pa razlučni vjerovnici imaju pravo odvojenoga namirenja na stvari ili pravu unovčenja. S druge strane, točno određena tražbina se osigurava točno određenim založnim ili kojim drugom pravom koje razlučnom vjerovniku daje pravo odvojenoga namirenja na stvari ili pravu. Tako je odredbom članka 297. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 i 152/14; dalje: ZV) propisano da je založno pravo ograničeno stvarno pravo na određenoj stvari (zalogu) koje ovlašćuje svog nositelja (založnoga vjerovnika) da određenu tražbinu, ne bude li mu o dospeljeću ispunjena, namiri iz vrijednosti te stvari, ma čija ona bila, a njezin svagdašnji vlasnik (založni dužnik) dužan je to trpjeti. Založnim se pravom osigurava namirenje iz vrijednosti zaloga određene novčane tražbine, ili tražbine kojoj je vrijednost izražena u novcu; dovoljno je određena tražbina kojoj su određeni vjerovnik i dužnik, pravni temelj i visina, ili barem najviši iznos do kojega se osigurava zalogom (članak 301. stavak 1. ZV). Tražbina osigurana založnim pravom ima pri namirivanju iz vrijednosti zaloga prednost pred svim tražbinama koje nisu osigurane založnim pravima na tom zalogu, ako nije što drugo zakonom određeno (članak 302. stavak 1. ZV).

21. S druge strane, odredbama članka 149. – 152. Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/15, 104/17 i 36/22; dalje: SZ) propisano je tko su razlučni vjerovnici stečajnog dužnika. Prema odredbi članka 149. SZ-a, vjerovnici koji imaju založno pravo ili pravo na namirenje na kojoj stvari ili pravu koji su upisani u javnoj knjizi imaju pravo odvojenoga namirenja na toj stvari ili pravo unovčenja prema odredbama članka 248. ovoga Zakona. Vjerovnik čija prava proizlaze iz sudskoga ili javnobilježničkoga osiguranja tražbine prijenosom vlasništva stvari ili prijenosom prava ima u stečajnom postupku pravni položaj razlučnoga vjerovnika (članak 150. stavak 1. SZ). Vjerovnici koji na nekom predmetu iz stečajne mase imaju kakvo založno pravo koje nije upisano u javnu knjigu imaju, u skladu s ovim Zakonom, pravo na odvojeno namirenje svoje tražbine, kamata i troškova iz vrijednosti založnoga predmeta (članak 151. stavak 1. SZ). Iz citiranih odredaba SZ-a proizlazi da su razlučni vjerovnici, između ostalih, založni vjerovnici i vjerovnici koji imao pravo na namirenje na kojoj stvari ili pravu koji su upisani u javnoj knjizi, te da razlučni vjerovnici imaju pravo odvojenoga namirenja na stvari ili pravu unovčenja.

22. Osim toga, člankom 4.1. Anexa II je ugovoreno da su ugovorne strane suglasne da se radi osiguranja dobrog izvršenja posla i danog dijela kupoprodajne cijene u visini od 45.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti zasnuje založno pravo na točno određenoj nekretnini tuženika odnosno njegovog pravnog prednika kao založnog dužnika, dok je člankom 4.2. Anexa II. ugovoreno da kao sredstvo osiguranja ispunjenja založni dužnik LAVANDA KAMP d.o.o. odobrava da se bez svake daljnje privole ili suglasnosti, temeljem ove hipotekarne izjave, u korist i ime tužitelja provede upis založnog prava – hipoteke na toj nekretnini radi osiguranja potraživanja u iznosu od 45.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti uvećano za pripadajuće kamate, troškove te sve ostale obveze (...). Iz navedenog proizlazi kako se u konkretnom slučaju radi o dobrovoljnom založnom pravu – hipoteci.

23. Prema odredbi članka 304. stavka 1. ZV-a, dobrovoljno založno pravo koje se na stvari osniva bez predaje stvari vjerovniku u posjed i koje ga ne ovlašćuje da drži zalog u posjedu jest hipoteka. Na nekretninama je moguće osnovati založno pravo jedino kao hipoteku (članak 304. stavak 2. ZV). Dobrovoljno ugovorno založno pravo na nekretnini (dobrovoljna ugovorna hipoteka) i na pravu izjednačenom s nekretninom stječe vjerovnik uknjižbom toga prava u zemljišnu knjigu kao tereta na njime opterećenoj nekretnini, ako zakonom nije što drugo određeno (članak 309. stavak 1. ZV).

24. Međutim, u konkretnom slučaju je nesporno da hipoteka nije upisana u zemljišnim knjigama u tužiteljevu korist jer je došlo do cijepanja čestica. Budući da se hipoteka stječe uknjižbom u zemljišnim knjigama, koja je u konkretnom slučaju izostala, tužitelj nije stekao založno pravo u skladu s citiranim odredbama ZV-a zbog čega niti nije razlučni vjerovnik tuženika kao stečajnog dužnika u skladu s citiranim odredbama SZ-a, dok tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao suprotno.

25. Uzevši u obzir navedeno sud je odbio tužiteljeve dokazne prijedloga za saslušanje tužiteljevog zastupnika po zakonu Hansa – Dietera Schandlbauera, te svjedoka Marka Rumore, Maria Baričevića, Predraga Rukavine i Damira Hećimovića radi utvrđivanja činjenice postignutih dogovora jer izvođenje tih dokaza nije bilo

potrebno radi utvrđivanja odlučnih spornih činjenica budući da je te činjenice bilo moguće utvrditi na temelju isprava u spisu.

26. Sud je odbio tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti jer je taj prigovor tuženik podnio tek u podnesku od 2. srpnja 2024., dakle, nakon što se podnošenjem odgovora na tužbu i na pripremnom ročištu održanom 24. siječnja 2024., tuženik već upustio u raspravljanje o glavnoj stvari. Stoga je taj prigovor podnesen u fazi postupka kada je tuženik već prekludiran na njegovo podnošenje jer se u skladu s odredbom članka 20. stavka 1. ZPP-a, sud može, u povodu prigovora tuženika, proglasiti mjesno nenadležnim, ako je prigovor podnesen najkasnije do upuštanja tuženika u raspravljanje o glavnoj stvari, što je tuženik u konkretnom slučaju propustio učiniti.

27. Slijedom navedenog sud je odbio oba tužbena zahtjeva kao neosnovana zbog čega je odlučeno kao u izreci presude.

28. S obzirom na to da su tužbeni zahtjev odbijeni kao neosnovani, proizlazi da je tuženik u cijelosti uspio u ovom sporu zbog čega bi imao pravo na naknadu troškova u skladu s odredbom članka 154. stavka 1. ZPP-a. Međutim, na ročištu održanom 24. siječnja 2025., na kojem je zaključena glavna rasprava, tuženik je naveo kako ne traži naknadu troškova. Zbog toga sud nije, niti je mogao odlučivati o eventualnim tužnikovim troškovima jer u parničnom postupku sud odlučuje u granicama zahtjeva koji se stavljeni u tom postupku (članak 2. stavak 1. ZPP).

Zagreb, 7. ožujka 2025.

Sudac
mr. sc. Ivana Koštarić Fegeš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku 15 dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od dostave prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-30874-20897**

Kontrolni broj: **0a04c-e6246-1534a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVANA KOŠTARIĆ FEGEŠ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.